

Tres odes d'Horaci

Antoni Cobos

I, 4 Solvitur acris hiems

Es fon el glaçat hivern amb el dolç retorn
de la primavera i del Zèfir,
i arrossequen les màquines les carenes eixutes,

i el bestiar ja no gaudeix dins de l'estable
ni el llaurador prop de la llar,
i no albeguen els prats per les gebrades blanques.

Ja Venus Citerea dirigeix les danses
sota la claror de la lluna
i, unides a les Nimfes, les Gràcies formoses

colpegen rítmicament la terra amb els peus,
mentre Vulcà, tot socarrat,
supervisa les fargues feixugues dels Ciclops.

Ara convé coronar-se el cap perfumat
amb garlandes de murtra verda
o amb les flors que ofereix la terra desglaçada.

Ara convé oferir sacrificis a Faune
a les ombrívols bosquíries,
tant si vol una anyella com si vol un cabrit.

La pàl·lida mort colpeja amb el mateix peu
tant a les cabanes dels pobres
com als palaus dels reis. Oh Sesti afortunat!

El breu espai de la nostra vida no ens permet
nodrir una llarga esperança:
T'oprimiran la nit i els Manes espantosos

i la mansió desolada de Plutó.
Quan t'hauran portat allà baix,
no hi trauràs amb els daus el regnat sobre el vi

ni et podràs admirar davant del tendre Lícidas,
per qui ara cremen tots els joves
i per qui després també sospiraran les noies.



Estrofa original: un dístic format per un arquoiquià i un senari iàmbic catalèctic. Traducció: tercets formats per un alexandrí sense cesura, un octosíl·lab i un alexandrí amb cesura (6+6).

Rodríguez Amato

I, 9 Vides ut alta stet

Veus com es dreça, blanc per l'alta neu
el Canigó (1) i com els boscos ombrius
no suporten el pes, i el gel
punxegut ha detingut els rius?

Treu-te la fred afegint molta llenya
al foc i aboca amb generositat
de la teva àmfora sabina,
Taliarc, un vi vell de quatre anys.

Deixa la resta per als déus. Quan ells
han sotmès els vents enfrontats al mig
del mar bullent, resten quiets
els vells xiprers i els freixes antics.

Què passarà demà, ni t'ho preguntis;
i tots els dies que et donaran les parques
pren-los. I tu, noi, no t'oblidis
dels dolços amors ni de les danses

mentre les canes molestes són lluny
de la ufantor. Busca ara el Camp viril (2)
i les placetes i les cites
i els suaus xiuxiueigs sota la nit.

I aquell riure encisador que delata
la teva noia amagada al racó,
la penyora presa dels braços
o d'un dit que es resisteix ben poc.

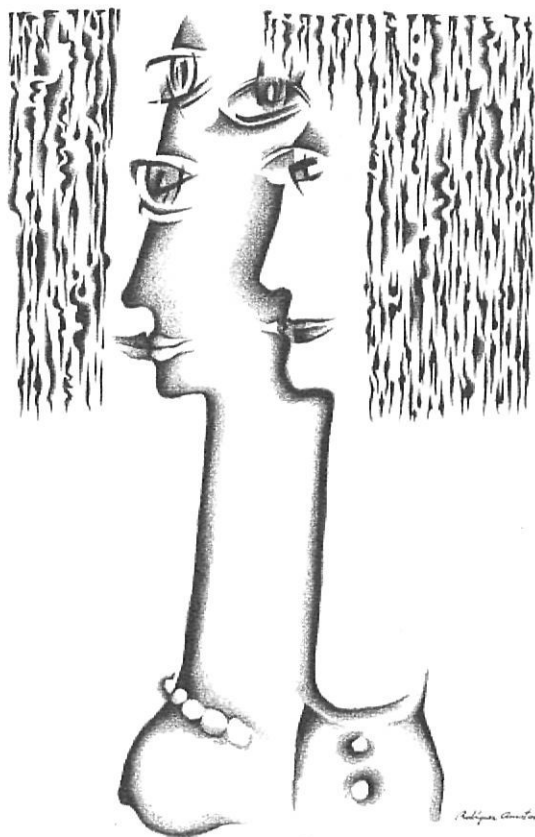
Estrofa original: alcaica: dos hendecasil·labs, un enneasil·lab, un decasil·lab. Traducció: dos decasil·labs, un octosil·lab, un enneasil·lab, assonància als versos parells.

(1) El Soracte en l'original.

(2) El Camp de Mart, on s'aplegava l'exèrcit.

II, 14 Eheu fugaces

Ai! Fugaços, Pòstum, Pòstum, s'escolen
els anys: ni la pietat podrà ajornar
les arrugues ni la vellesa
que t'encalça ni la mort indòmita.



No, ni que cada dia sacrificuessis,
amic meu, cent toros a Plutó,
que no plora, que posa fre
al triple Gerió i també a Títios,

amb l'onada infausta, aquella que tots
els qui ens nodrim dels regals de la terra,
hem de navegar, tant si som reis,
com si som pagesos miserables.

En va fugirem del sangonós Mart
i del corrent trencat del ronc Adriàtic.
En va, a la tardor, fugirem
del Migjorn nociu per al cos.

Tots veurem el negre Cocit errant
amb corrent lènguid, la infame nissaga
de Dànaos i el càstig llarg
i pesat de Sísif, fill d'Eol.

La terra i la casa i la dolça esposa,
les deixarem i dels arbres que tens,
cap no seguirà el seu amo efimer
excepte els odiosos xiprers.

Un hereu més digne que tu beurrà el Cècub
tancat sota cent claus i tenyirà
els mosaics amb un vi magnífic,
millor que el dels sopars dels pontífexs.

Estrofa original: alcaica: 2 hendecasil·labs, un enneasil·lab, un decasil·lab. Traducció: 2 decasil·labs, un octosil·lab, un enneasil·lab.